

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: O napravi čebelnjakov, panjev i. t. d. — II. Družbeni čebelni panjevi. — III. Polstoječi panj. — Popis družega čebelarskega orodja. — Popis mojega zimskega čebelnjaka v gori. — Iz Tomioskega okraja na Goriškem. — Postave in zaukazi o čebelarstvu. — Razno.

O napravi čebelnjakov, panjev i. t. d.

C. čebelnjak od zunaj in znotraj.

R. Danes prinesemo v prilogi (glej I. A, B, C, D) nekaj narisanih podob o notranji in vnanji obliki čebelnjaka, polpavilona. K temu, kar je bilo že v sedmem listu o napravi čebelnjaka rečeno, še pristavljamo, da vnanje stene se lahko naredijo iz po dva palica širokih lat; ker s tako premakljivo steno se lahko nareja prostor po potrebi za panje razne oblike. Kdor pa ima rajši nepremakljive stene, je tudi prav, le za izlet čebel je treba skrbeti ali da se odpre prostor za žrelica po celi širjavi čebelnjaka, ali pa da se iz deske izžaga prostor za žrelice vsakega panja posebej.

Podobi A in B pojasnovati, je gotovo nepotrebno; ker so same po sebi vsakemu jasne; C pa kaže podlago, namenjeno za sprejem ali položenje panjev. Počezne late te podlage razun spodnje in zgornje, ne smejo biti pribite, ampak kakor v bukvarnicah se naredijo le zareze, v ktere se potem počezne late za panje primikajo višje ali nižje, kakor je ravno potrebno. Da se late zarad teže panjev ne šibijo, se med nje na sredi male deščice podlagajo.

II. Družbeni čebelni panjevi.

I. Polležeči panj st. I. pril. I.

Pri vstanovljenji čebelarskega društva se je oziroma skušenj sklenilo, naš po vsem Slovenskem navadni panj iz nepremakljivega satovja v premakljivega ohraniti, ker čebelarji po Kranjskem, Koroškem in spodnjem Štajarskem so panja že stoletja navajeni in je zarad pripravnega nakladanja za prevaževanje

čebel res kakor nalašč (panj je navadno 5" do 7" visok, 22" do 30" dolg in 8" do 14" širok). Da bi se pa vendar z drugimi društvi po Avstrijskem sklenili — dobiček enakomerne velikosti za občno delovanje in kupčijo je pač očitiden — je bilo odločeno, da satniki vsakega družbenega panja, bodisi ležečega ali stoječega, bodo dolgi po $9\frac{1}{2}$ polcev avstr. mere, ali 25 centimetrov metrične nove mere. Visokost panja smo odločili po počezni visokosti našega navadnega panja, k temu še došteli debelost dilic satnikov ali romčekov in prazen prostor zgoraj in spodej zaradi snaženja in tako je bila visokost panja odločena na $6\frac{1}{2}$ ". Dolgost panja smo odločili potem, da smo 16 satnih romčekov (od začetka le 14, kar se je nekterim premalo zdelo) in oknice v panj dejali in znaša ravno 23 palcev znotranje svitlobe.

Za tak panj tedaj je namenjen satni okvirček ali romček na tablici I, kateri je narisana prav z vso svojo velikostjo; le opomnimo, da je toliko manjši, kakor ves prostor panja, da pa 2 čerti na vsaki strani praznega prostora ostane, kar je zato potrebno, da zamorejo čebele okoli in okoli romčka, ter tako zalezene črve pokončati.

Navadni sprednji skončnici smo pridejali kositarški zapah, da se lahko po volji in potrebi žrelisce zmanjša. Pred zadnjo skončnico je oknice (tabl. I. 1 b), s katerim se lahko notranji prostor pomanjša in do tal zapre, kar je za prezimovanje slabih čebel potrebno. Zadnja skončnica ima dva omrežena dušeka (tabl. I. 1c), ktera se lahko po potrebi odpirata in zapirata. Od prvega januarja 1874 je do zdaj popisan družbeni panj zaradi občne želje — tudi potrebe — po predsedniku toliko predelan, da se na pokrovu ali pri zadnjem ali pri sprednjem koncu odpre, ter romčki od zgoraj lahko vun in noter devajo. Prednost pred drugimi enakimi napravami je ta, da stranice vstanejo nepremakljive, kar je zavolj romčekov potrebno, in da pokrova k panju ni potrebno ne prišravfovati, ne pripenjati; kratke železne šinice na sredi in obeh voglih odpirajo in zapirajo premakljiva pokrova brez vsega stresovanja ali nadležvanja čebel. S tem zboljšanjem odpade potreba prevodnega panja; ker vsaki družbeni panj se lahko poddene ali podstavi navadnemu panju z nepremakljivim satovjem in o kratkem imamo panj čebel s premakljivim satovjem. Panj, katerega so ujdje do konca preteklega leta dobivali, je ravno popisanemu družbenemu panju popolno podoben; razloček je edino v tem, da ima pribit pokrov, tedaj nepremakljiv. Prav lahko se pa dá rabiti kot prevodni panj; k temu zadostuje, da se v pokrov veho vreže (kjer je še ni) ter navadni kranjski panj navezne in čebele se bodo kmalo preselile, ker čez prazne prostore ne hodijo rade. Tako zapustimo igranje delovanje z nepremakljivim satovjem, ter ga zamenjamo s premakljivim, boljšim brez vsega sitnega spodrezovanja in predevanja satovja in čebel iz starih v nove Dzirzonove panje. Stari panji se lahko vsi v nove predelajo prav z malim trudom in tako ne gré čebelarjem nič na škodo. Tako lahko — brez truda in škode — menda niso nikoli nikjer starega čebelarstva zamenjali z novim boljšim, kakor ravno po Slovenskem. Ravno zato smo tudi stari Slovenski panj le previdili s premakljivimi satniki ter ga za družbenega ohranili v kljubu vsej po svetu zelo razširjeni misli, da so naši navadni panjevi za prezimovanje čebel prehladni; ker skušnja uči, da naša čebela prezimuje že

stoletja v nizkih panjevih in še ni izmerla, dasiravno je bilo že mnogo hudih zim in ravno tako mnogo čebelarjem škodljivega naglega vremenskega sprema.

Drugi panj je nemški „Lagerstock“ — ležeči panj. Podoben je našemu navadnemu panju v vseh družih razmerah, le polovico je višji, kakor je naš. (Zato smo naš panj imenovali polležeči panj). Priporočati ga smemo posebno za take kraje, kjer je slaba jesenska paša. Zato je tudi razširjen po Nemškem in bolj mrzlih krajih. In če se boršiti bodo sekali tako od kraja in do tal še 20 let, kakor zdaj, ter bomo skoraj vse golo in tedaj še bolj spremenljivo vreme imeli, se ga bomo mogli poprijeti tudi pri nas. Panja nismo narisali, ker je enake dolgosti in širokosti, kakor naš — št. 1., tabl. I., le še enkrat tako visok; zato bo zadostovalo, da smo le celi romček glej tabl. II. v svoji pravi velikosti prinesli, da si gotovo vsaki lahko predočiti panj in njegovo podobo.

2. Bar. Rotšičev ležeči panj.

Prav zanimiv panj je bar. Rotšičev počezni — ležeči panj: tabl. I. št. 2. Kdor ga hoče pri gosp. predsedniku v Smereku pogledati, se mu bo priprosto in za umno čebelarstvo ves pripraven panj gotovo prikupil. Viditi je tu čez 300 panjev enake sestave; zaradi pripravnosti ga kupi marsikteri čebelar in razposlalo se je mnogo takih panjev po Ogerskem, Prusko (iztočno, zatočno in Pozansko), v Galicijo in Rusijo. Razmere so enake, kakor društvenega panja z malim popravkom se rabijo romčeki lahko za vsaki panj.

Kako naša Kranjska čebela rada dela satovje po dolgem, ali saj poprek, je znano vsem čebelarjem, zato jej je tudi tak panj všeč, v kateremu o toplem poletnem vremenu dela po dolgem, za prezimovanje se pa z malo spremembo postavi satovje počez, da je v panju toplejši. Podoba panja je enaka, kakor društvenega ležečega panja; razloči se pa v notranji napravi v tem, da žrelce in vratca nista vsaki na enem koncu, ampak na nasprotnih straneh. Panj je tedaj širok, pa ne globok; kubičnega prostora pa ima toliko, kakor uni.

Da se satovje, katero čez leto po dolgem v panju stoji, lahko v isti panj počez ali poprek postavi, je na spodnji, izletni deski napravljena brana, ktere središče je premakljivo. S stransko celo dilico in z drugo enako od zadej se osem ali tudi manj satov z medom in čebelami popolno zapré in je tako, rekoč panj v panju. S tem se tudi lahko loči prostor za méd od čebelnega gnjezda za zalego.

Hoče čebelar poprek stoječe romčke na spomlad po dolgem postaviti, se vzame prvi sat od zadej (glej tabl. I., št. 2 na levici) ter se postavi naj bolj v kot na desno stran in potem sat za satom. Potem se pomakne sredica brane do pod zadnji satni romček in se spet s celo deščico zapré. Kolikor bolj pa panj napredova in se čebele množijo, toliko več se pristavlja praznih romčkov, ter se sredica s celo stranico odmikuje. Od zadej se vé da se z oknjicom zapré. Kedar se pa hoče za prezimovanje toplejši prostor preskrbeti, se po ravno tej vrsti (le narobe) po dolgem stoječi satovi poprek postavljajo. Vratca na dveh pantikih služijo za mizo. V oknjici in v vratih sta dva omrežena duška za potrebno prezračenje.

Poglejmo še notranji prostor. Je pa tega prostora (glej št. 2 tabl. I.) 12" 9" (335 milimetrov) globok, 19" (500 milimetr.) širok in ravno toliko visok. Zarad brane (tabl. I. št. g) so romčeki 9 $\frac{1}{2}$ " ali 20 milimetrov od tal.

Ta Rotšič-ev poprek ležeči panj je pa tudi naj bolj pripraven za odrejo matic. Tu družega ni treba, kakor namesti enega tri izletna žrelica narediti, od znotraj z leseno celo dilico kot zatvornico vsak oddelek zapahnuti, ter v vsak oddelek 1 prazen, 1 z medom napolnjen sat z dvema satovoma z zalego in potrebnimi čebelami dejati in čebelar ima v enem panju tri male panjiče, v katerih se zarad toplote mlade matice prav lepo gojijo, ktere človek po potrebi rabi ali proda. Tudi se dá vsa trojna rodovnica čez zimo ohraniti. Koliko so pa rodovitne matice spomlad vredne, vé vsak čebelar.

III. Polstoječi panj.

(Tabl. I. št. 3.)

Polstoječi panj je za mrzle, visoko na hribih ležeče kraje, zlasti za kraje s pičlo jesensko pašo in hudimi vetrovi prav pripraven panj (tabl. I. št. 3.) Podoben je ta panj Berlepševemu stoječemu panju, ter se od Berlepševega le v tem razloči, da je malo nižji, ter v zgornjih prostorih za med nima celih romčkov, kakoršne kaže tabl. II., ampak polromčeka (gl. podobo I.). Spodej ima navadno cele romčke in sicer 10 do 12; kdor pa celih nima rad, lahko dva polromčeka namesto celega dene. Berlepšev stoječi panj z zgorej in spodej celorumčeki je prevelik za naše kraje, ker ne iščemo samo medú, ampak tudi roje, ter nam jih milejši južno obnebje samo po sebi ponuja. Tudi mislimo, da kolikor bolj se bo sat izprazilni strojček razširjal, toliko bolj bo ginival Berlepšev stoječi panj.

Polstoječi panj s polromčeki je v vseh razmerah družbenemu panju podoben, le je višji, kakor polležeči družbeni panj, ter ima tudi tri vrste polromčkov drugi vrh družega. S tem panjem čebelariti, je o dobrih letinah pravo veselje. Poročevalec je vidil pred štirimi leti pri zdajnjemu podpredsedniku župniku Jeriču visoko pod Kumom prav polne, in čebelne stoječe panje. To že pred rečeno potrjuje, da čebelar v hladnih krajih sme bolj gotovo in z manjšim trudom se nadjati dobrega vspeha s polstoječim, kakor z ležečim panjem.

Vsi trojni panjevi na tabl. I. št. 1, 2 in 3 naj bodo delani iz saj palec debelih dil (kolikor močnejša deska, toliko toplejši panj). Tu in tam imajo panje v slamnate pletenice zavite, ali tudi z dvojnato steno delane; se vé da stanejo potem precej drago, ter si jih vsak čebelar ne more omišljavati.

Konečno moramo še priporočevati vsem čebelarjem, naj pri izdelovanju panjev in romčkov zlasti pazijo, da bo delo natanjčno in pošteno, ne pa površno in pa prenačeno. Le naj vsaki sam pomisli, kako prijetno je delovanje, če vsaki panj v enaki prostor prav pride; ali če hoče satnika vzeti iz kterelega panja si bodi, spet v vsaki panj prav pride, kjer ga potrebujemo. Nasproti pa kolika

napaka, če ima vsak panj drugo razmero! Zlasti je pri romčeki paziti na pravo — ojkotkote; ker ni zadosti, da so romčeki le enako dolgi in široki, ampak morajo delani biti na ojkote. Če so zategnjeni eden na levo, drugi na desno, bodo povsod nagajali in nikamor prav prišli. Da se temu v okom pride, se dobijo za izdelovanje satnih okvirčekov nalašč napravljene strojčki, ktere je predsednik čebelarskega društva v kratkem tako zboljšal, da se po njih lahko izdeljujejo okvirčki od 4" □ do 15" □; tedaj zadostujejo vsaki potrebi. Dobivali se bodo pri predsedniku kolikor mogoče po znižani ceni.

Popis družega čebelarskega orodja.

(Glej priloga tabl. I.)

1. Trotnik ali trotovnik (tabl. št. 4) je osemvogelna dratena pletenica, štiri do pet palcev visoka in blizo pet palcev dolga. Na treh stranéh so lesene stene. Spredaj je napravljena premakljiva odprtina, kteri se k žrelicu pritisne in skoz katero preganjani troti morajo v pletenico. Da pa ne bodo vjete tudi čebele, je vhodna votlina v trotovnik tako na redko z dratom prepletana, da čebele lahko skoz gredó, bolj rejeni korenjaki troti pa si prizadevajo zastonj se skozi splaziti, in tedaj gredó skozi odprto luknjico v past, katere pa nazaj več ne najdejo, ker svoje vjetje kmalu spoznajo, ter kakor besni sem ter tje ferfolijo. Nasproti dratenemu vhodu so vratica, skozi ktere se nepotrební jetniki odstranijo. Kletika je prav pripravna in po dokončani dobri paši dobro služi, ter čebelam prihrani obilno medú in truda.

2. Kadilnik (gl. tabl. I. št. 5) ima dva posebna dela in sicer cinkasta cev kakih 9¹/₂" (25 centimetr.) dolga in palec poprečne premere, če dalje bolj proti koncu ošpičena in lesen, usnjat, ročni mešiček. Tudi ta ima na koncu kratko cinkasto cevko, toliko manjša, da se prva daljša na-njo natika. V cevkinu votlino se vtakne ali kaka smodka ali nalašč za to pripravljena kadilna roba. Tudi ta kadiln. strojček je prav prav pripravno orodje za čebelarstvo. Z eno roko se lahko pokadí do naj zadnjega konečnega sata, z drugo roko se opravljajo druge potrebne dela.

3. Satne vilice (tabl. I. št. 6). Že podoba kaže namen tega orodja, tedaj daljnega popisovanja treba ni. Začetnikom čebelarstva, ali sicer kedar človek noče segati z golo roko v panj, prav dobro služijo. Narisane vilice so, se ve dá, le za gotovo velikost satnikov; so pa še tudi druge po predsedniku zboljšane premakljive satne vilice, ktere se lahko rabijo za vsako širokost satnikov. Se vé da niso tako enojno priproste, pa tudi bolj drage.

4. Strgalnica (gl. tabl. I. št. 7) je iz jekla, podoba kaže namen. Je namreč za postrganje in snaženje panja, romčekov in kar je sicer treba snažiti. Če se strguljica bolj na dolgo nasadi, se prav lahko do zadnjega kota panja doseže.

5. Spodrezilnik (tabl. I. št. 8) je podoben zidarski lopatici (keli), le manjši je. Prav dobro služi za spodrezovanja satovja iz romčekov, in tudi iz starega navadnega panja.

6. **Matičnica** (Rotšičeva tabl. I. št. 9) služi za pokrivanje matične zibelke, kedar je treba in tudi da se matica pripré, kedar je v kaki nevarnosti, ali je treba brezmatičnemu panju dati itd.

Popis mojega zimskega čebelnjaka v gori.*)

(Miha Ambrožič, v Mojstranah.)

Od ravnine do čebelnjaka v goro je uro hodá, ki stoji sredi bukovega gojzda pod velikem skalovjem, ktero je o spomladanskem času z resjem in dišečmi rumenimi žmukelci olepšano. Res da je težavno čebele z ravnine v goro preseljevati, pa je vendar truda vredno, ker je v zimskem času pri sredi sončnih gorá veliko toplejše, kakor na ravninah.

Čebele se ne pogubijo tako zeló, kakor na ravninah, ker skoraj vsaka izleteča pade na sneg ter je ni več nazaj. Tudi o gorah jih nekaj na sneg popada, vendar veliko več se jih oseda na suhe skale, na katerih sneg ne obleži. Ravnine in doline so še s snegom pokrite, solnčne skale so pa že z rudečim resjem obraščene, tako da če so topli južni dnevi, že meseca svečana čebele méd in rožni prah nabirajo.

Čebelnjak je navaden Krajski, samó spredaj je z vratmi previden; toda vrata mi še nobenega prida niso prinesle. Leto 1870 sem čebele meseca grudna spredaj z vratmi zaprl, po solnčni gorkoti so se pa vrata ogrele, in čebele so prilezle iz za vrat, in kaj je bilo iz tega? čebela, ktera je iz panja prilezla, je za vratmi ostala. Prvega svečana vrata odprem in zagledam čez dve leti poln mrtvih čebel.

Iz Tominskega okraja na Goriškem.

(Jos. Golja, vikar.)

V vašem cenjenem listu meseca novembra pod rubriko; „Naznanilo našim udom“ želite, da bi se iz raznih krajev vam kaj dopisovalo. Pa naj bo, ker sv. 3 kralji so seboj sneg in slabo vreme prinesli, na sprehod se tako ne more. Letošnje leto bi se smelo pri nas za čebelarstvo srednje imenovati. Čebele se semkaj sred februarja na resje nosijo, ali pa dovaževajo. Pretečeno leto so imele na resju zavolj ugodnega vremena obilo paše, takó, da so dali nekateri panjevi že pred češnjevím cvetom prvi roj, kar se tukaj vsako leto ne pripeti. Kadar se je drevesno cvetje začelo odpirati, bili so že manj ali bolj vsi panjevi za

*) List priobčimo, kakor nam je došel, zaradi skušnje in znanega reka: „Vse poskusite, kar je dobrega, ohranite.“

roj pripravljeni. Ali že pri češnjem cvetu je nastalo pusto vreme; sneg, in neugodno vreme je trajalo čez tri tedne. V tem času so trote pomorile, treba je bilo od dne do dne jim krmo pokladati. Bilo je potem zelo ugodno vreme ajdovega cvetja, takó, da so se prikazali proti koncu juliju celó deviški rojiči, in bilo je soditi o tem času o čudo dobri letini. Ali ko je ajda imela cvesti, nastalo je premrzlo vreme, in samo dva ali tri dni se sme reči, da jim je bilo vreme ugodno.

Iz Kobaridske okolice in iz Tominskega nekateri čebele vozijo okoli velike Šmarje pod Gorico na ajdo, kjer so do male Šmarje, in kjer si mnogokrat prav dobro pomagajo. Ali letos tudi to ni pomagalo, kajti lahkejši so se panjevi k domu dovaževali, kakor so se odvaževali. Bolje je bilo zatoraj za tistega, kateri jih je v domačem čebelnjaku pustil počivati.

Do božiča jih ni bilo treba položiti k zimskemu spanju. Zdaj je pa debel sneg padel, in mrzel veter brije, da je kaj. Panjeve imamo tukaj večji del še po stari šegi, 4 žaganice skupaj zbite. Večji del so iz smrekovega lesa in tehtajo okoli 9 ali 10 pfd. Novi panjevi (akoravno imajo velike prednosti), kakoršne vi priporočate, bi vtegnili za tukajšni kraj prešarasti biti, ker se morajo na spomlad tri in še več ur dalječ na ramah v resje tositi. *)

Dobička pri čebelah ni gledati, saj se lep rumen vosek tukaj le po 90 kr. plačuje; pri strdi tudi ni gledati dobička, če ni prav dobre letine.

O posebnih skušnjah vam ne morem pisati, ker se komaj tri leta s čebelo-rejo nekoliko pečam. Čez zimo sem 19 panjev pustil. Delam ž njimi večji del kakor „Jonke“ priporočuje, in ne morem reči, da bi se mi bile do zdaj slabo obnesle. Imam jih pa le bolj za kratki čas.

Ker nove panjeve vedno priporočate, pošljite tudi meni dva, ker sem tudi jaz ud vašega čebelarškega društva.

Postave in zaukazi o čebelarstvu.

II.

Omenjenemu patentu (gl. št. 10 str. 69) je pridejan bil podučivni navod za postavljene učitelje čebelarstva. Tem ni bilo zapovedano le v šolah učiti, ampak tudi so bili dolžni, vse dvome in prašanja o čebelarstvu vsakemu rešiti in se tudi — če bi kdo zahteval — brez upora in izgovora podati na deželno zarad preiskave ali zboljšanja čebelnjaka; prositelj je imel le za voz in hrano skrbeti.

Deželna vlada je mogla poročati vsako leto na Dunaj o napredku čebelarstva, ter tudi vse to očitno naznanovati k večji spodbudi čebelarjem in k večji koristi dežele.

*) Novi družbeni panj je ves pripraven bodisi za prenašanje ali prevaževanje. Romčeki ne morejo doli padati, če se le zadnji pritrdi; tudi se lahko pol palca debela lasteča med romčeke in pokrov vtakne, ter so tako vsi pritreni. Vred.

Konečno „naj učitelji čebele v krajih, kjer nimajo spomlad in čez leto zadostne hrane, drugam prepeljejo, ter naj strežajem vse pokažejo, karkoli je potrebnega, da se nevednosti in presojem v okom pride, zaradi katerih je še mnogo čebelarjev nasproti koristnemu prepelavanju v pašo.“

Vendar vednost o čebelarstvu je bila takrat še prav majhna in negotova, vse je bilo še le poskušnja, toraj tudi vspeh negotov in naključen. Še le po imenitni znajdbi Dzierzonovega premakljivega delovanja je čebelarstvo vednost postalo in s tem tudi vir dohodkov, kateri je sicer odvisen, kakor poljedelstvo od vremena in družih ugodnih ali neugodnih okoljšin, vendar pa ima čebelar gotov navod, kokó s čebelam ravnati, da bo tudi korist gotovejša.

Čebelarke šole se takrat še niso bile potrdile, t. j. preobilni stroški niso bili v nobeni primeri z malim, negotovim vspehom; z dvornim ukazom 31. oktobra l. 1781 so bile čebelarke učilnice odpravljene.

Nekaj dobrega so enkrat začete učilnice pa vendar imele, da namreč čebelarstvo ni čisto zaspalo, ampak se je dalje poskušalo in zboljševalo.

Tudi spodbudovanja k tem ni manjkalo. Tako zapoveduje neki okrožni ukaz 21. januarja l. 1783, da naj se kmetovalci, kjer in kolikor mogoče k čebelarstvu napeljujejo.

Po ukazu deželne vlade 22. marca l. 1787 je bilo gospóskam zapovedano, da naj si z okrajnim potovanjem prizadevajo, kmetovalce spodbujati, da sejejo več detelje, da krmijo živino v hlevih namesto malo zdatne paše, da si prizadevajo za čebelarstvo in sadjorejo, sploh za zboljšanje kmetijstva.

Da bi se čebelarstvo bolj razširilo, je bilo zaukazano (po dvornem sklepu 1. septembra 1785), da se v vsakem okraju dve premije po 12 in po 6 gld. delijo. Zdalo pa menda to ni veliko, ker po dvornem sklepu 31. avgusta 1792 so bile vse take častna darila spet odpravljena. Lahko se umé, da 12 gld. ali celó 6 gld. ni nikogar posebno mikalo; kdor ni sicer imel čebel zaradi boljših namenov, si jih tudi ni omišljeval zaradi teh daril.

(Dalje prih.)

Razno.

Dr. France Žiwansky, predsednik čebelarkega društva na Moravskem, je umrl v Brni 21. oktobra 1873 v 56. letu starosti. Bil je ranjki izvrsten čebelar; za vspeh čebelarstva na Moravskem se je marljivo trudil in res veliko dovršil. Da šteje Moravsko čebelarke društvo čez 1400 udov, se mora zahvaliti večjidelj le ranjkemu. Iz med znanih čebelarjev, kateri so kot poročevalci in zastopniki čebelarstva meseca septembra l. 1872 v Solnemgradu zborovali, se je on prvi iz svetá ločil. Naj v miru počiva!